

[Ingerlise Koefoed]

Ministeren og andre fortalte os jo, at vi burde have ventet med at komme med dette forslag, til bogudvalget var færdigt med sit arbejde, og fru Mette Madsen var næsten lidt forarget over, at vi fra SFs side formastede os til at stille sådan et forslag i dag, når så mange sagkyndige i så mange år havde arbejdet på at komme med de måske helt rigtige forslag. Jeg skal da gerne indrømme, at det er måske netop, fordi så mange sagkyndige i så mange år har arbejdet i dette bogudvalg, at jeg har følt – efter at have efterlyst dette bogudvalgs betænkning det første år, jeg var i folketinget, og det andet år, jeg var i folketinget, og fået at vide, at nu kom den snart – at det måske var på tide, hvis det nu kneb med inspirationen i det bogudvalg, at komme med et forslag, som måske kunne indgå i bogudvalgets overvejelser og være med til at inspirere til en afslutning af arbejdet.

Der har jo været en bred diskussion i forlæggerforeningen og blandt forfatterne om, hvordan man skulle konstruere en eller anden form for støtte til den bogproduktion, der er i krise, synes jeg, er lidt ude at svømme, synes nogle andre måske. Man har jo meget længe talt om, at man skulle afskaffe bogmomsen eller nedsætte bogmomsen. Jeg synes, det er skammeligt, at Danmark er det land i Vesteuropa, der har den højeste bogmoms. Det synes jeg er meget dårligt. Men jeg mener, at det set fra et kulturpolitisk synspunkt ikke ændrer så forfærdelig meget, at man afskaffer bogmomsen. Jeg mener, at man skal bruge pengene kulturpolitisk, og det er begrundelsen for, at jeg har foreslået, at man tager nogle af de penge, der kommer ind på momsens på alle bøger, og gør noget for at støtte den bogproduktion, som jeg tillader mig at finde er den vigtigste at bevare.

125 mill. kr. er selvfølgelig mange penge, og jeg giver ministeren ret i, at de penge på en eller anden måde skal bevilges, uanset om man siger, det svarer til halvdelen af bogmomsen. Men jeg mener sådan set, at mange af dem indirekte kunne komme ind igen, fordi man derved forhindrede, at bogproduktionen gik ned. Man fik måske endda trykt nogle flere bøger, dvs. man fik ikke så stor arbejdsløshed hos typograferne og hos andre, der beskæftiger sig med at trykke bøger, og man risikerede heller ikke, at de små forlag,

der i mange tilfælde har svært ved at klare sig, gik ned.

Hr. Poulsgaard var inde på, at nu havde jeg da afsløret mig i al min grusomhed ved at sige, at jeg vidste godt, hvad der var god kunst, og hvad der ikke var god kunst. Det har jeg ikke sagt, men jeg har tilladt mig at sige, at der er forskel på skidt og kanel, og at jeg ville bede nogle mennesker, der havde forstand på de ting, sætte sig ned i nogle udvalg og være med til at fordele de penge, der her er tale om, sådan at vi fik fremmet det, som jeg synes er godt, og ikke fik fremmet det, der kører af sig selv, der sælger sig selv, og som måske ikke har så forfærdelig stor kunstnerisk, litterær, debatskabende værdi som de ting, som det kniber med at opretholde inden for bogproduktionen, og som de faldende biblioteksbudgetter vil gøre det vanskeliggere at opretholde.

Der blev også sagt noget om, at man skulle bekymre sig om forfatternes situation. Jeg vil godt sige, at det gør jeg naturligvis. Jeg bekymrer mig meget om forfatternes situation, og jeg finder f. eks., at det forslag om biblioteksafgift, som vi er ved at diskutere, er for dårligt, det kommer til at ramme en del forfattere hårdt på deres levebrød. Men min største bekymring i forbindelse med dette forslag har ikke så meget været forfatterne. Min største bekymring har været publikum og publikums mulighed for stadig at få adgang til et bredt, varieret, stort og godt bogtilbud.

Jeg skulle endelig svare fru Eva Møller på, hvad vi mente, når vi skrev, at der skulle være støtte især til oversættelse af bøger fra vanskeligt tilgængelige sprog. Jeg fik stillet spørgsmålet, hvad jeg mente med vanskeligt tilgængelige sprog, og jeg fik også at vide, at fru Eva Møller syntes ikke, at det var nogen forfærdelig god idé, hvis vi gav os til at oversætte mere kinesisk og vietnamesisk litteratur og mindre svensk og norsk litteratur, så vidt jeg forstod det. Jeg må indrømme, at jeg trods mit politiske tilhørsforhold slet ikke her har tænkt på kinesisk og vietnamesisk litteratur. Jeg har tænkt på, at det meget ofte er meget svært at få originale oversættelser fra de slaviske sprog. Mange af de oversættelser, vi har fra de slaviske sprog, kommer via oversættelser til andre sprog. Jeg mener, at der i den slaviske litteratur, i de slaviske lande, ligger så mange værdifulde kulturminde-